

žalobce a jeho manželky, a že žalované družstvo přes opětovné zákroky žalobcovy tuto vadu neodstranilo, ani mu jiný nezávadný byt nepřidělilo, takže žalobce byl nakonec pro tuto příčinu nucen z bytu toho se vystěhovati. O tom nabídl žalující důkazy a žalované družstvo vedlo rovněž důkazy o opaku. Nižší soudy však žádný z těchto důkazů neprovedly a tyto skutkové okolnosti ani na přetřes nevzaly vycházejíce z názoru, že se žalující strana měla právními prostředky domáhati náležitého splnění smlouvy a odstranění tvrzených závad bytových, odvolací soud vyslovil pak dokonce i názor, že není ani nutné, aby člen družstva, složivší stavební zálohu, byt ve družstevním domě skutečně dostal. S těmito názory nižších soudů nelze souhlasiti. Z povahy věci vychází, že žalobce složil družstvu stavební zálohu jen za tím účelem a pod tou podmínkou, aby v jeho domě dostal byt k užívání způsobilý a zdravotně nezávadný. Již skutečnost, že člen a nájemník žalovaného družstva má nárok na vrácení stavební zálohy, najde-li za sebe jiného nájemníka, který složí stavební zálohu ve stejné výši, dokazuje, že poskytnutí bytu jest podmínkou k podržení stavební zálohy. A byt k užívání nezpůsobilý a zdravotně závadný není žádným bytem. Žalobce nebyl povinen domáhati se žalobou na družstvu, aby odstranilo tvrzené závady, stačilo, že na ně družstvo upozornil, a bylo povinností družstva, aby ihned věc vyšetřilo a ihned shledané závady odstranilo. Nemá povinnosti jen člen družstva k družstvu, nýbrž také družstvo k svému členu a jednou z prvních povinností družstva jest poskytnouti svému členu byt k užívání způsobilý a zdravotně nezávadný. Kdyby tedy bylo pravda, že byt žalobcův, dokud v něm žalobce bydlel, tvrzené vady měl a že proto bydlení v něm bylo pro žalobce a jeho příslušníky zdravotně škodlivé nebo i jinak pro kouř, zápach, větrání a pod. obtížné a trapné, nevyhovělo družstvo svému smluvnímu závazku a nemělo by tedy práva zadržovati žalobci jeho stavební zálohu. Protože tedy řízení trpí vadami podle § 496 čís. 2, 3 c. ř. s. a vady ty zasahují již řízení v první stolici, bylo uloženo prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

### Čís. 15426.

**Pojistný zájem nepomíjí již dnem ohlášky autodrožkáře důchodkovému kontrolnímu úřadu, že dává automobil mimo provoz, nýbrž teprve dnem úřední uzávěry podle § 56, odst. 2 zák. čís. 198/32 a § 27 vlád. nař. čís. 36/33 Sb. z. a n.**

(Rozh. ze dne 23. září 1936, Rv I 2552/34.)

Stejně Sb. n. s. čís. 12421.

Proti žalobě na zaplacení pojistné prémie namítl žalovaný, že poslední den pojišťovacího údobí (8. prosince 1933) zpravil žalobkyni že autodrožka, na kterou se pojištění vztahuje, tímto dnem byla dána mimo provoz a že tudíž ve smyslu § 63 zák. čís. 501/17 ř. z. pojišťovací

smlouva zanikla. P r v ý s o u d uznav tuto námitku za opodstatněnou, žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

#### D ů v o d y:

Jádrem sporu jest, kterým okamžikem nastal zánik zájmu na pojištění proti povinnému ručení (§ 63 zák. o poj. smlouvě z roku 1917), zda již okamžikem hlášení pojišťovně a odhlášení důchodkovému kontrolnímu úřadu dne 9. prosince 1933, tedy poslední den pojišťovacího období 1932/1933 — či až dnem úřední uzávěry auta, t. j. dne 14. prosince 1933. I když žalovaný ohlásil dne 8. prosince 1933 dotčenému úřadu, že dává auto mimo provoz, zůstalo auto nesporně v jeho držení a mohl ho užívat až do přiložení úřední uzávěry podle § 56, odst. 2 zák. č. 198/32 a § 27 vl. nař. č. 36/33 Sb. z. a n. V té době trvala objektivně možnost, že nastane nebezpečný stav, jenž jest s to způsobiti pojistnou příhodu. Nepominul v té době jedině v důsledku tohoto odhlášení pojistný zájem a pojištění trvalo až do úřední uzávěry (srov. rozh. č. 12421 Sb. n. s.).

#### Čís. 15427.

##### Případy odporovatelnosti podle § 34 čís. 2 konk. ř.

**Zřízení zástavní listiny a knihovnímu vkladu zástavního práva lze odporovati podle § 34 čís. 2 konk. ř., i když jde jen o důsledek smlouvy o zápůjčku, jíž se dlužník zavázal zřídit zástavu.**

(Rozh. ze dne 23. září 1936, Rv I 2820/34.)

Žalobkyně poskytla úpadci Josefu V-ovi zápůjčku, by mohl složiti nejvyšší podání za vydražené nemovitosti. Při tom se Josef V. zavázal, že pohledávku tu žalobkyni zajistí na vydražených nemovitostech, jakmile se stane jejich knihovním vlastníkem. Ke knihovnímu vkladu smlouveného zástavního práva došlo na základě dluhopisu ze dne 11. ledna 1933, den před uvalením konkursu na jmění Josefa V-y (dne 13. ledna 1933). Žalobkyně tvrdíc, že neměla ani tušení o nastávajícím uvalení konkursu na jmění Josefa V-y, domáhá se na žalované konkursní podstatě výroku, že žalovaná jest povinna trpěti, by na nemovitostech, na nichž pro žalobkyni vážne smlouvené zástavní právo pro její pohledávku ze zápůjčky proti Josefu V-ovi, byla vedena soudní exekuce. P r v ý s o u d žalobu zamítl a vyslovil, že uvedené zástavní právo jest proti věřitelům úpadcovým bezúčinné. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání. D ů v o d y: Josef V. se žalobkyni zavázal, že pohledávku dá knihovně zajistiti na vydražených nemovitostech, jakmile se stane jejich vlastníkem. Tento projev vůle stran nemohl založiti smlouvu zástavní, neboť se nenesl k propůjčení zástavního práva, tedy k odevzdání zástavy (§ 1368 ob. obč. zák.), nýbrž byl tu dán a přijat závazek, že zástava